

ŠTĚPÁN TŮMA

HLUK NOCI

HOST

© Štěpán Tůma, 2025
Cover illustration © Petr Štich, 2025
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2720-5 (PDF)
ISBN 978-80-275-2721-2 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2722-9 (MobiPocket)

PROLOG

Když se sny stanou skutečností, nemusí to nutně znamenat, že je důvod k oslavám. Ne každý sen je veselý, barevný a příjemný. Bohužel jsou i sny, které je lepší zapomenout hned, jak skončí. Mozek tak dokonce sám často činí. Zapomíná, protože některé sny jsou plné úzkosti, hněvu, bezmoci. Řeklo by se raději nesníť, ale to není dost dobře možné.

Kdo nebo co rozhoduje o tom, co se komu bude nebo nebude zdát? Nikdo a nic. Anebo naopak každý a všechno? Kde se nachází hranice mezi realitou a sněním?

Ani jedna z otázek nemá jednoznačnou odpověď, a proto nad nimi královna ráda přemýšlí. A chlapec je pro ni bohatou studnicí zkušeností a poznatků. Jeho dětská představitelství nezná hranic. Je ráda, že se o svoje sny dělí právě s ním. Jsou plné roztodivných bytostí a míst a prostupují jimi silné emoce.

Královna sedí a přemýšlí. Hledí skrze barevné tabulky skla velkého kruhovitého okna katedrály a v hlavě si promítá všechny, kteří

byli před chlapcem. Pohledem upřeným do dále sleduje mlhu rozprostírající se ulicemi města. Chladným prostorem katedrály se line hluboký a tajemný zvuk varhan.

Kam až chlapcova fantazie doputuje, prověří čas, kterého má královna dostatek.

Bílá skvrna zmizí Felixovi ze zorného pole a vystřídá ji temnota chodby a ostrá bolest v oblasti spánku — jediné, co ho uklidňuje, je vědomí, že se dnes zbaví bolesti i slídila.

„Jsi připraven?“ ozve se ze tmy pisklavý hlas. Spolu s ním k Felixovi doputuje štiplavý zápach potu.

Felix neodpoví, prstem si posune brýle na nose a zívne. Pocit na zvracení tím sice nezažene, ale utlumí. Dlaní se opře o vlhkou a chladnou stěnu chodby, druhou rukou naslepo zašátrá. Prostor nepoznává, není to místnost v sanatoriu, kam ho zavřeli lékaři. Hádá na jednu z chodeb katedrály. Ostatně kde jinde by se brána měla nacházet?

„Můžu ti věřit?“ vysouká ze sebe Felix a konečně zaostří. Hrbí se ve slepé temné chodbě, kterou osvětlují jen dva kužely fialovomodrého světla. To vychází z hledí nablýskané rytířské zbroje vystavené v jednom z rohů. Neohlédne se, bojí se, co by mu slídil provedl. Ramenem se opře o zeď, zavravorá a div nesklouzne na zem. Sotva se drží na nohou. Tlukot vlastního srdce provází ve stejném rytmu bodání ve spáncích. Ani absence světla migrénu nijak výrazně nezlehčuje.

„Jakmile bránu otevřeš, už o mně neuslyšíš!“ pobídne ho hlas ukrytý za jeho zády.

„A co... bolesti?“ vydechne skrze sevřené zuby. Potřebuje to slyšet znovu. Potřebuje vědět, že s jeho odchodem se migrén zbaví. Proto to přece dělá.

„Odejdu, neboj.“

Felix mu věří, ostatně mu ani nic jiného nezbyvá. Představa, že jejich spojení rozdělí vzdálenost dvou světů, je příliš lákavá, než aby se nechal nahlodávat pochybami. O lepším dárku k osmnáctým narozeninám se mu snít ani nemohlo.

„A tvůrce?“ zeptá se Felix a opatrně se poškrábe v kudrnatých vlasech.

„Proč tě zajímá? Vždyť to on pustoší naši domovinu,“ promluví o poznání hrubší hlas. „On může za to, jak vypadám. Kvůli němu trpíš těmi bolestmi.“

Ten hlas znám, uvědomí si Felix. Patří kamarádovi, Arrakovi. *Mohl by to být on? Ne*, zažene raději myšlenku. Nejspíš si ho s někým spletl. Neviděl ho přece už tak dlouho — nemůže to být on. *Nesmí to být on!*

„Zmlkni,“ okřikne ho pisklavý hlas slídila. „A o tvůrce se nestrachuj, dostane tolik svobody, kolik si zaslouží.“

Felix se otřeše odporem a div neomdlí bolestí, když mu hrubý dlouhý jazyk olízne krk a zvlhčí límec trička. Zkroutí se, jako by ho hustá tma zmáčkla. Zasténá. Nepříjemný pach hniloby a nelidského potu ho zaštípá v nose. Pisklavý hlas ho dráždí. Krouží kolem něj jako sup, čímž ještě umocňuje pocit malosti a marnosti. Chodba jako by se s nimi smrškla a rozhodla se je mezi stěnami rozdrtit.

Už není cesty zpět. Klopýtne ke dvěma úzkým otvorům, skrze něž prosvítá fialovomodré světlo. Už se zavřenýma očima natáhne ruku a s vrznutím otevře hledí. Druhou opatrně vnoří do obličejového otvoru přilby a nahmatá kovově

chladná ozubená kolečka. Prst po prstu posunuje ruku po obvodu toho největšího, dokud nenahmatá drobnou páčku.

„Dělej už!“ poručí mu slídil. „Nebo si to rozmyslím a předhodím tě Arrakovi.“

Felix sebou leknutím trhne a po osamělé kudrlince vlasů mu steče kapka potu. Pleskne o prachem pokrytou podlahu a slabá ozvěna nárazu proletí chodbou. *Je to on, pomyslí si Felix. Ale proč mu Arrak pomáhá? Co slíbil zrovna jemu? Vlastně asi cokoli. Arrak by udělal cokoli, aby se odsud taky dostal. Neblázní, Arraku, kamaráde, tohle nemáš zapotřebí.*

„Couvněte!“ rozkáže Felix a máchne za sebe rukou, jako by odháněl otravný hmyz. Bolest s každým šouravým krokem, který zaslechne, slábne. I odér tlející mršiny a odporného potu odvane.

Zatáhne za páčku. Ozve se několikeré cvaknutí a do chodby vnikne čerstvý vzduch, který Felixovu tvář něžně pohladí. Vánek ho uklidňuje a ujišťuje, že svět venku ještě stále žije. Jeho nos naplní vůně poletujícího pylu a čerstvě nařezaného dřeva. Vzdálený les jako by jím prostoupil celou svojí existencí. Dokonce zaslechne švitoření ptáčků.

Tenké nehty pařátu se Felixovi zaryjí do týlu — tvrdě a bolestivě. Felix se zkroutí a v němém výkřiku otevře ústa. Slídilova pracka jím smýkne do strany a on narazí do zdi tak prudce, až mu spadnou brýle. Zavravorá a poroučí se k zemi.

„Tos nemusel!“ ohradí se Arrak.

„Zmlkni!“

Chlad a puch se vrátí a spolu s nimi i bolest. Prostor naplní kakofonie ozvěny chechotu.

Felixovi drásavý zvuk připomíná smích tlupy opic odněkud z jiného světa. Bolest hlavy náhle zesílí. Zorné pole překryjí bílé skvrny. Mučivá síla utrpení ho křečovitě zkroutí

a svět kolem něj se roztříští na ostré střepy barev a pištivých zvuků.

„Děkujeme ti, maličký!“ vřeští ozvěna zraňujícího hlasu mezi nekontrolovanými návaly smíchu. „My jdeme a ty budeš mít klid. Pojď, Arre, máme práci.“

„Vydrž, odnesu ho zpět,“ odpoví Arrak.

Místo odpovědi se ozve zavrčení.

„Jestli najdou Felixe tady, nebude trvat dlouho a zbytek se dovtipí,“ vysvětlí Arrak. Felix netuší, o co přesně jde, ale pochopí, že kdyby byl slídil sám, nejspíš by s Felixem slítování neměl. *Já hlupák...*

Felix z posledních sil zvedne hlavu z prachu. Ztěžka polkne a ohlédne se. Drobné chloupky trčí ze znetvořené tváře, v níž splývají pavoučí a lidské rysy. Ze tmy vystoupí tři páry dehtově černých očí, které se lesknou jako korálky, ale Felixe příteleva tvář nevyleká, na to se znají až příliš dobře.

„Proč ty?“ zmůže se Felix na otázku. Nerozumí, proč slídilovi pomáhá zrovna Arrak.

Než stihne vstřebat ošklivou zubící se parodii na obličej, kterou zahlédne za přítelem, omdlí bolestí. Nevnímá, jak s ním Arrak opatrně manipuluje a odnáší ho.

Netrvá dlouho a nad katedrálou se rozezní zvony. Zvony, které znamenají jediné — poplach.

ČÁST PRVNÍ

JEDNA

Drápe, je čas. Už musíš jít, pronese královna. Chápu, že se zdráháš, a také mi budeš chybět, ale moc dobře víš, že pokud chceme mezi světy udržet rovnováhu, musím mít svého *člověka* na druhé straně.

Promiň, nemyslela jsem to tak. Zkrátka jsi jediný, komu mohu věřit... Jen jsem ti chtěla připomenout, jak snadno se jimi dá manipulovat. Kolikrát nám to slídivové už předvedli?

Omlouvám se, nechci tě poučovat. Běž už prosím... a nezapomeň: nevměšuj se, jen pozoruj.

Ludvík stlačí páčku a blinkr zacvaká. Přibrzdí a pokyne páru, který se choulí v objetí pod pouliční lampou u přechodu. Milenci gestem poděkují a přeběhnou. Ludvík se usměje, sešlápne spojku, zařadí a přidá plyn. Jemně — dodržuje rychlost. *Už jen zaparkovat a podstoupit rituál*, pomyslí si vesele.

Zničehonic se z boční ulice přiřítí oprýskaná dodávka a vmáčkne se těsně před Ludvíkův hranatý nissan. Ludvík jen taktak dupne na brzdu. I přes nevelkou rychlost se mu bezpečnostní pásy zaříznu do buclatého těla. Nissan

na náledí zpomalí, ale nezastaví úplně. Doklouže za dodávku a s hlasitým bouchnutím nárazníků se o ni zastaví.

Ludvík se opře do klaksonu a s pohledem přilepeným na ohnutou espézetku zakřičí: „Ty vesnickej vidláku, čum na cestu!“

Řidič dodávky stáhne okénko a spolu s blikáním se zdviženou rukou omluví. Alespoň tak si Ludvík jeho gesto vyloží.

Si myslíš, jakej nejsi bouchač, když řídíš v zimě v tričku, pomyslí si Ludvík a taky stáhne okénko.

„V cajku?“ zahuláká z dodávky nakřáplý hlas.

Ten chlápek snad pil.

„Di se bodnout,“ zavrčí Ludvík, aby ho nebylo slyšet, zapne blikáčky a vystoupí omrknout škody.

„Ptal jsem se, jestli je všechno v richtiku, šéfiku?“ Hromotluk se z okénka vyklání půlkou těla. Tričko ho obepíná tak těsně, že hrozí prasknutím. Ruka, kterou se drží zasněžené střechy, vypadá jako spletená z provazců lan. Takových těch mohutných námořních, co drží lodě v přístavech.

Ludvík konečně zvedne oči. Někde uvnitř něj se rozhoří plamínek vzdoru, ten však s dalším pohledem na chlapovu pracku rychle slábne.

„Jo, jasně, jen mi blbne světlo... ale to bylo nejspíš už předtím,“ dodá rychle a zdánlivě lhostejně mávne rukou.

„Okej, prima, je fajn, když lidi nedělaj problémy. Buďte opatrněj, šéfiku. Stačila chvilka a smet bych vás jak prd.“ Dodávka poskočí, motor zařve a vůz po chvíli zmizí za zatáčkou.

Ludvík se vrátí za volant a oddechne si. Dneska mu to prošlo, ale příště natrefí na někoho ostřejšího a bude mít problém. *Já přece nemám čas zahazovat se s blbci.* Vyhodí blinkr a metodou pokus omyl zajede s poskoky do řady zasněžených automobilů. Soustředěně se kouše do jazyka tak silně, aby

z něj vyprchaly i poslední zbytky bojechtivosti. I když ta ho opustila nejspíš už v momentě, kdy se obr vyklonil z okénka.

Vypne motor a trhne ruční brzdou, jen to zarachotí.

Ještě je světlo, ale pomalu už se šerí. Nic neobvyklého v tuhle hodinu v druhé polovině března. Co však obvyklé není, je množství sněhu. Letošní zima přišla velmi pozdě a počasí, zvláště poslední dny, se jako by zbláznilo. Blíží se kalendářní jaro, ale ve dnech se střídá holomráz s hustým sněžením. Dokonce i dál odsud, v samém centru města, je sněhu neobvykle mnoho. *Předzvěst Ragnaroku*, napadne Ludvíka a posměje se.

Parkuje jen několik desítek kroků od Dračího dechu, v ulici, jež se vine mezi činžovními domy a táhne, kam jen oko dohlédne.

Vystoupí do chladného zimního podvečera a bouchne dveřmi. Sněhové vločky se snášejí na jeho malou podsaeditou postavu a ulpívají na krátkých kudrnatých vlasech. Slabý vítr mu ofoukne nepříliš hladce oholenou špičatou bradu, a když se plný očekávání zhluboka nadechne, v nose ho zastudí. Vytáhne si límec kabátu, pro jistotu zaklapne zrcátka a vyrazí.

Už se nemůže dočkat, až si projde všechny ty Tomášovy libůstky, o kterých mu vyprávěl v Naproti, nedalekém baru, kde se pravidelně scházejí na nealkoholickém sedánku. *Sedánek, tak říkávala Káta našim schůzkám v kavárně.*

Jako v odpověď mu náprsní kapsu rozvibruje telefon a na displeji svítí „Kateřina“. Típne to.

Zatřepe hlavou a zažene tak smutný obraz svojí skoro snoubenky. Poté máchne imaginárním mečem, jako by se snažil setnout pouliční lampu. Poskočí a provede neobratný výpad, při kterém se jeho neforemné tělo zalví, div neupadne.

Přesto je přesvědčený, že domnělou příšeru by proklál stejně, jako by se to povedlo králi Leonidovi.

Kráčí po zasněženém chodníku. Kromě křupání sněhu pod jeho nohama je slyšet jen zdmi tlumená hudba a lomoz vycházející z baru, kolem kterého prochází.

Pokaždé, když šlape po sněhu, si vzpomene, jak mu v dětství mamka v zimě po tréninku karate připravovala pudink. Byl to takový ten klasický z prášku, Dr. Oetker, stále ho prodávají. Mamka přinesla ze špajzu modrý pytlíček se zářivým obrázkem perfektní žluté bábovičky a podala mu ho, aby se na jeho výrobě mohl podílet. Než pytlík roztrhl a jeho obsah vsypal do mléka, mnul ho nedočkavě prsty. Vydávalo to přesně takový zvuk, jako když našlapuje do čerstvě napa-
daného sněhu.

Vzpomínka by to byla milá, kdyby si karate nebo pudink vybral sám. *Ani hloupý pudink s jinou příchutí jsem si nemohl vybrat!*

Dojde k tmavým, částečně proskleným dveřím oblíbeného obchodu. Uši už ho štípou mrazem. Zatáhne za ledovou kouli a vejde. Zvoneček zavěšený na dveřích zacinká a ohlásí nově příchozího.

Ludvíka do nosu okamžitě praští teplý vzduch smísený s potem, připomínající nevětranou tělocvičnu. Součástí obchůdku je totiž místnost pro hraní deskových her a simulaci bojů miniaturních armád. Ačkoli to nejsou žádná fyzicky náročná sportovní klání, hráči se u soubojů potí jako starověcí gladiátoři v koloseu. Také zvuky vydávají podobné. Hekají, sténají, nadávají — urážky a hecování jsou nedílnou součástí šarvátek a potyček končících mnohdy až imaginární smrtí soupeře nebo zničením jeho armády figurek vojáků, bestíí, všemožných démonů, robotů či bojových strojů.

Prodejnu tvoří tři místnosti. Do té první Ludvík sejde po několika schodech. Police s komiksy, knihami a hrami jsou přeplněné, až se prohýbají. Po pravé straně hned u vchodu stojí prodejní pultík, pod jehož sklem jsou vystavené sběratelské kartičky. Čestné a také největší místo mezi nimi zabírají pokémoni. *Tyhle japonské kapesní příšery se dostanou všude. Děti... postesknou si v duchu.*

Za pultíkem stojí vysoký, nahrbený pohublý muž a listuje si černobílým komiksem. Tvář má vrásčitou jako Morlor a jeho šedivé vlasy připomínají oblohu před bouří. Pohled má však živý, oči mu modře září a dávají tušit, že pod maskou starého muže se skrývá vitální člověk. Za starcem na háčcích visí háčkované kulichy s logem podniku a hned vedle závěs zakrývající vstup do místnosti, která mu slouží jako zázemí. Zázemí, lichotivý výraz pro zabordelenou místnostku, již v nepřítomnosti zákazníků obývá.

Z první místnosti vedou ještě jedny dveře a právě k nim Ludvík zatoulá pohledem. Někde za nimi se totiž skrývá dvacet osm milimetrů vysoká figurka spartského krále Leonida, alespoň v to Ludvík doufá. Jedna z posledních figurek, které potřebuje.

Už Henrik, předchozí majitel, vykládal o tom, jak onu místnost přetvoří v pokladnici libůstek a cenností, prvních vydání komiksů, knih a filmových replik. Tomáš tuhle vízi přejal, a tak zůstává pokladnice zamčená a jediný způsob, jak se dostat dovnitř, je podstoupit neměnný rituál.

Ludvík se nadechne k pozdravu, ale předběhne ho chlapec, jehož holá hlava vykukuje z herní místnosti. „Maestro? Jste to vy?“

„Jo, to je stopro von, říkal jsem ti to přece,“ doplní ho baculatý blondák.

„Prosím?“ zarazí se Ludvík zmateně.

„Prej budete teprve druhé slavné barvič v Čechách, sme slyšeli,“ odpoví mu holohlavý.

„Kluci, nechte toho, nevotravujte zákazníky!“ řekne stařec a zavře komiks.

„To je v pohodě, Tome,“ uklidní ho Ludvík a usměje se. „A kde jste to slyšeli, hoši?“

„Slovo se nese celou republikou, že slovatný barvič v Dračím dechu nakupuje a svou slávu tak pečlivě připravuje,“ přednese blondák s rukou na srdci, a jen co domluví, oba chlapci vybuchnou smíchy.

„Nevšímej si jich,“ poradí mu Tomáš. „Ty ji nenosíš?“

„Co?“

Tomáš ukáže na Ludvíkovy mrazem zarudlé uši.

„Jo čapku. Nosím. Zapomněl jsem ji v autě, promiň.“ Tak moc se nemohl dočkat. „Co je nového?“

„Ale, znáš to, prodeje tenhle měsíc nic moc a jediné, na čem se tu dá vydělat, je vobčerstvení pro kluky vzadu. Takže tak nějak přežívám. Měl jsem to tu prodat a raději votevřit nějakou putyku s doplňkovým zbožím. Vobčas se cítím spíš jako hospodský než prodavač,“ posteskne si krkavčím hlasem Tomáš a schová rozečtený komiks pod pult.

Tomáš mluvil zvláště, už když ho Ludvík poznal. Jako by vypadl z nějakého jiného století a nedovedl se zcela přeorientovat na současnou mluvu. Ludvík se několikrát pokusil zavést řeč na styl kamarádova vyjadřování, ale vysvětlení se nedočkal. Jen lingvistického okénka v podobě dialogu Tomáše a jeho bývalého přítele a druha Henrika. Dialogu, je muž ani za mák nerozuměl. Teď byl za jeho nevšední mluvu rád, aspoň se nemusí soustředit na provokatéry.

„Nechci tě zdržovat od práce, ale... je vzadu?“ šeptne nasměle Ludvík. Nechce se vystavit dalšímu posměchu. Pak pro jistotu ukáže palcem za sebe.

„Nezdržuješ. Však jsem ti psal, že dorazil. Chtěl bys začít?“

Ludvík s úsměvem přikývne. Zali je ho příjemné teplo a v břiše ho zašimrá. Rituál bere za nutné zlo, ale ve většině předchozích případů stálo za to udržet dekorum a Tomášovu krátkou etudu nekazit.

Rituál započne ve vteřině a bude krátký, Ludvík si tentokrát dal záležet, aby znal aktuální heslo, které je ukryto vždy v jedné z bublin nového čísla komiksu od Marvelu.

Tomáš se otočí na patě, udělá dva kroky a zmizí v zázemí. Po chvilce se vynoří v černém hábitu, se zlato-stříbrnou renesanční škraboškou na temeni a se štaflema na rameni. Když obchází pult, dlouhé štafle zachytí závěs, který se napne a na chvíli Tomáše zastaví. Ohlédne se, něco zamručí a zatáhne. Zvuk trhané látky ignoruje a pokračuje v chůzi.

Ten se snad těší víc než já, pomyslí si Ludvík.

Postaví štafle a nečekaně obratně na ně vyskočí, vyleze až ke stropu a jedním pohybem vypne požární čidlo. Seskočí z poslední příčky a udělá tři kroky do rohu místnosti. Sehne se a u dveří k pokladnici zmáčkne tlačítko na malé krabičce dýmstroje, která je položena v nejspodnější polici mezi knihami oddělení sci-fi. Vráti se, ztlumí osvětlení a hlavní místnost se ponoří do tajuplného přitímní.

Ludvík jako již poněkolikáté jen v tichosti přihlíží a přešlapuje, dokud není vše připraveno.

Když je Tomáš se vším spokojený, usměje se, posune si škrabošku na tvář, lehce pohladí pult, jako by z něj stíral prach, který se tam za tu chvíli, kdy u něj nestál, nahromadil,

a pak prsty levé ruky zašátrá pod pult a zmáčkne dvě skrytá tlačítka. Nově příchozí by ten pohyb nejspíš ani nepostřehl a nespojil si ho s tím, co nastane. Avšak Ludvík zná Dračí dech velmi dobře, nejednou Tomášovi vypomáhal, a tak ho v obchodě překvapí už jen máloco.

Pár chlapců z vedlejší místnosti se přijde podívat, co se to děje, ale jakmile pochopí, že se chystá rituál, otočí se a zase se jdou věnovat bitvám. Nejspíš to není poprvé, co jsou svědky Tomášova partu.

Z dýmostroje v rohu místnosti vychází v krátkých intervalech a se syčením hustá mlha a celým obchodem se rozezní skladba francouzského hudebního projektu Era, která kombinuje sborový zpěv mnichů s rockovou hudbou. Tomáš se podívá na Ludvíka a koutky úst se mu zvednou v lehkém úsměvu. Teprve nyní pronese: „Veleváženej Ludvíku, pokud si přeješ vstoupit a nahlédnout na dračí poklad, musím tě požádat vo tajné heslo nebo vobětinu.“

„Jormungandr,“ odpoví Ludvík bez zaváhání a oplatí Tomášovi úsměv.

„Ludvíku, toto heslo staré jest a jeho platnost již vodkráčela v zapomnění. Pokud neznáš heslo nové, budu tě muset, jako přítel přítele, požádat vo vobětinu.“

„Už zase? Proč jsi heslo zase změnil? Děláš to naschvál,“ vzdoruje Ludvík otráveně, ale Tomáš ho přeruší.

„Pravidla znáš. Neexistuje alternativ, který tě dostane za tyto magické dveře.“

Ludvík si povzdechne a levou ruku nastaví dlaní vzhůru. „Ale opatrně, prosím.“

Tomáš ruku lehce sevře a chraptivým hlasem pronese: „Staniž se! Dokaž svoji skutečnost!“

„Au!“ sykne Ludvík, když napínáček zajede tak hluboko,

až mu na bříšku prstu vykvete rudý květ krve. „Co blbneš? Zase jsi to přehnal!“

„Promiň. Nevím, co to se mnou je,“ pronese Tomáš už normálním hlasem a kapku z prstu setře sněhobílým hedvábým kapesníkem.

„Promiň? Henrikovi se nikdy nestalo, že by skutečnost ověřoval až tak, že by tekla krev! A to byl daleko větší magor!“ mumlá Ludvík přes prst, který si saje. Jen co domluví, svých slov zalituje. Tomáš je prostě jiný a tohle si nezaslouží. S Henrikem si hrubostí a nevybíravého chování určitě užil ažaž. Dodnes nechápe, jak s ním Tomáš celé ty roky dokázal žít. Nejspíš podobně jako Ludvík vzhlížel k jeho nakažlivé suverenitě a až obsesivnímu zaměření na úspěch.

Tomáš se nadechne k odpovědi, ale Ludvík ho předběhne. „Nemyslel jsem to tak. Nezlob se.“ Myslí to upřímně, ale jeho slova už škodu napáchala. A přitom nejspíš šlo jen o kamarádovu neobratnost. Vždyť ani Ludvík neví, jak by se vypořádal s odchodem někoho tak blízkého. Vlastně ví, jenže Káta odešla, protože byla příliš hrdá, to bylo něco jiného. Možná jde skutečně jen o to, že rituál je to poslední, co Tomovi po Henrikovi zbylo. Poslední společná praštěnost, pokud tedy nebude počítat nesmyslnou zálibu v naprosto idiotských kanadských žertech.

Promiň, omluví se Ludvík ještě v duchu.

Místnost se mezitím zaplnila takovou spoustou kouře, že je srze něj sotva vidět. Ozývá se čím dál hlasitější pokašlávání a remcání hráčů z vedlejší místnosti. Tomáš tedy dýmstroj vypne a otevře malé okno za pultem.

Už s lepší náladou a objemným svazkem klíčů přejde ke dveřím a velkým mosazným klíčem dvakrát otočí v zámku. Ozvou se dvě hlasitá zaklapnutí západky. Tomáš do dveří zatlačí a panty zaskřípou.

Ludvík přemýšlí, jak je možné, že mu v momentě otevírání vždycky naskočí husí kůže. Otřese se vzrušením.

„Hodno ti vstoupit!“

DVĚ

Královna dosedne do semišem polstrované židle, kterou používá jako trůn, a začte se.

Měla jste pravdu, královno, lidé jsou... jiní, čte polohlasně královna dvakrát přeložený list papíru. Není pro mě snadné získat si jejich důvěru, a to jen proto, jak vypadám. Chápete ten paradox? Řešíme tady nastavení pravidel, abychom slídily udrželi tam, kde je jejich místo, a je zajímavá, jak se stravuju.

A přitom víte co? Oni se maskují za členy nepopulární politické strany, protože vědí, že když se budou chovat nepatříčně, lidé je nebudou podezírat z ničeho menšího než z absolutní oddanosti opovrhované straně. Dokonce si auta polepují logem kapely, jako by chování nebylo dostatečným orkestem. Čím více je poznávám, tím hlouběji lituju, že jste sem poslala zrovna mě.

Agáta už je nějakou chvíli schovaná v koruně starého mohutného dubu. Sedí na zlomené větvi a za pasem sukně má zezadu i zepředu zastrčenou větvičku, na které se ještě drží

listí. Tvář a odhalené části těla má zamazané blátem, do kudrnatých tmavých vlasů si vpletla několik šišek a kousky kůry a dokreslila tak vizáž divoženky. Bláto navíc alespoň částečně zamaskovalo modřiny, které utržila při cvičení — a taky nehezku pigmentovou skvrnu na krku. Kamufláž není perfektní, ale podobné detaily bratra zaručeně zmatou. Navíc si ověří, jestli je dobře připravena. Jistě, město není les, ale lepší nějaký trénink než žádný.

Přestože už pod ní Felix jednou prošel a hleděl i do korun stromů, a to i těch mrtvých, vůbec si jí nevšiml. Jako by nevěřil, že je schopna na strom s tak širokým kmenem vylézt. Možná doufal, že má dost soudnosti a nebude pokoušet štěstí. Přece jen dnes jeden neví, kdy se nějaký další strom skácí. Anebo byla v bohaté koruně dubu opravdu jen dobře maskovaná. Pak ji napadne, jestli prostě není jen ztracený ve svých myšlenkách. Možná si představuje, co od ní dostane k narozeninám. Přece jen mu bude osmnáct. Jakýpak dárek od něj dostane za rok ona?

Zprvu měla velkou radost, že ji zase nemůže najít, ale teď už je spíš otrávená. Unavená a snad i znučená. Čeká ji spousta práce, chtěla si ještě jednou projít realie skutečna a zaměřit se především na interakci s lidmi. A taky doufala, že stihne poslední výběh v terénu, a ještě si chtěla promluvit s Achillem, než to všechno naplno začne. Zkouška, která má pro Agátu jediný možný výstup — stane se strážcem.

„Strážkyně Agáta!“ pronese, aby zkusila, jak bude její nový titul znít. Zbývá už jen Felixovi přiznat, že den D se blíží a že se budou muset na nějaký čas rozloučit. Upřímně, toho se hrozí úplně nejvíc. Felix samozřejmě ví, co se chystá, ale ani tak to nebude snadné. Agáta a Felix jsou nerozlučná dvojka a ona mu lhala. Stále mluvila o tom, že se připravuje, ale

odpovědi na otázku, kdy zkoušku podstoupí, se vyhýbala jako slídilovi.

„Mám tě! Mám tě!“ jása pod ní Felix a skoro ještě dětské ruce zvedá ve vítězném gestu. Agátě pomalu dojde, že před malou chvílí promluvila nahlas.

„Ty toho naděláš,“ zpraží ho a spolu s drolicí se kůrou starého stromu sklouzne na zem. Ladně. Na jejích pohybech je znát, že výcvik je u konce.

„Cha! Říkal jsem ti, že nemůžeš mít štěstí donekonečna!“

„To není štěstí, Felixi. Jsem prostě lepší než ty. Smíř se s tím.“

„Prohrála, prohrála!“ jása Felix dál a předvádí klátivý tanec. Jeden by si myslel, že podle toho, jakou má radost, ještě nepřekročil pubertu.

„Dobrý, to už stačilo, ne?“

Felix přestane tancovat. „Co je to s tebou?“ zeptá se, neobratně si na nose popostrčí velké brýle a založí si ruce přes prsa.

„Nic, co by bylo?“

„Nenech se přemlouvat.“ Dlouhne do ní prstem.

„Tak já ti řeknu, co se děje,“ utrhne se na něj zničehonic. „Každým dnem se blíží nejtěžší zkouška mého života, kterou když projdu, tak budu mít možnost se jako jedna z mála zdejších obyvatel setkat s tvůrcem. A místo toho, abych trénovala, se tu plácám v umírajícím lese a čekám, až mě můj natvrdlý brácha, který si po sobě nedovede umýt ani konvici od kávy, najde!“ Okamžitě si uvědomí, že přestřelila. Koneckonců hrát na schovku byl její nápad. To ona se chtěla vrátit do dětských let a zapomenout na všechny starosti. Ne, nechtěla zapomenout na starosti, jen oddalovala moment, kdy bude muset Felixovi říct, že byla vybrána mezi poslední adepty na strážce.

„Ach,“ vydechne Felix. Spustí ramena a protáhne tvář.

„Promiň, přehnala jsem to. To ten stres, nějak si na něj nedovedu zvyknout,“ omlouvá svůj výbuch, ale ve skutečnosti ví, že momentální napětí mezi nimi je jejich nejmenší problém. Její brácha navíc není natvrdlý.

„To je v pohodě. Neboj, až zkoušku složíš, budeš mít ode mě klid.“

„Tak jsem to nemyslela.“

„Ne? A jak jsi to myslela?“ To už se pro změnu mračí a zatíná čelisti Felix. „Protože tvůj natvrdlý brácha to možná nepochopil. Anebo má možná i on svých starostí dost. Ale co jsou moje bolesti v porovnání s tvými ambicemi, že? Neboj, postarám se o sebe, klidně si běž! A nenamáhej se mi zase lhát, že zkouška je ještě pořád v nedohlednu a že to bude fakt jen na chvíli.“

„Felixi —“

„Ne, radši už nic neříkej, protože jestli uslyším ještě jednu ódu na *pana* tvůrce a tvoji životní příležitost, pobliju se. Když je tak úžasný, tak proč prales umírá? Proč město vypadá, jako by ho sežvýkal medvěd? Proč nemůžeme aspoň týden v klidu spát a netrást se strachy, kdy přijde další zemětřesení nebo povodeň? Nebo obojí dohromady! A co to bude příště? Vyrostě nám u domu sopka?“

„Přeháníš.“ Natáhne k němu ruku, ale on ucukne.

„Nesahej na mě!“

„Neblázni, Felixi. Odejdu jen načas.“

„Kdy naposledy jsi vystrčila hlavu z královnina zadku a rozhlédla se kolem sebe?“ Rozpřáhne ruce a jako na zavo-lanou se kus od něj za zvuku lámání větví zřítí souška. Kmen bouchne do měkké hlíny a půda se otřeše. Dřevo zapraská a strom se na několika místech rozlomí.

„A neobtěžuj se mě doprovázet na léčení a mrhat svým drahocenným časem! Řeknu jim, aby tě ke mně nepouštěli. Koneckonců dneska zahájím léčbu samotou. Zdá se, že ji potřebuju víc, než jsem si myslel. Jo a málem bych zapomněl, narozeniny oslavím v sanatoriu, tak se nemusíš namáhat s dárkem.“ Otočí se. Rozepnutá kostkovaná košile se zavlní a Felix rázným krokem odejde.

Agátě hoří tváře. Na jednu stranu se cítí nepříjemně stísněně, ale na tu druhou z ní spadla veškerá nervozita. Sice bratrovi neřekla přesně to, co chtěla, přesto si připadá o něco volnější. *Co se to s námi děje?*

Než si stihne odpovědět, vzduch se ochladí a zvedne se vítr. Stromy zaskřípou. Loktem si zakryje tvář, aby si ochránila oči před vířícím listím. Na Agátu padne mohutný stín, na mýtinu opodál dosedne obrovité stvoření. Agáta si promne oči a zvedne hlavu.

Lví tělo s orlí hlavou a bělostnými křídly několikrát nervózně přešlápne. Zvíře zacvaká zobákem o velikosti ovce a ve snaze udělat si prostor se zavrtí. Za zvuku lámání větví složí svá obrovitá křídla k tělu a ještě několikrát zadupe. Když konečně skončí a nastane ticho, pohlédne přímo na Agátu.

Agáta se usměje a nervózně vydechne: „Už je čas?“

Zvíře neodpoví, jen cvakne zobákem.

Agáta mu rozumí. Jedno klovnutí znamená souhlas, dvě nesouhlas. Škoda, že královnin posel nesnáší, když na něm někdo sedí. Kdyby ji svezl, ušetřila by tím spoustu času a sil. A obzvláště sílu bude zanedlouho potřebovat. Rozeběhne se. Zkouška započne co nevidět. Všichni účastníci se musejí do-
stavit do tréninkové arény.